

Діагностувальна робота

Навички читання мовчки

Чим хата багата

Визолотило сонце лани. Скрізь розпросторився густий гарячий дух стиглого зерна. Денисків тато і днює й ночує в полі. Він у комбайнерах за бригадира, і роботи в нього у час жив – непочатий край. Дениско так, бува, скучить за татом, що більше й витерпіти несила. Тож відпроситься в домашніх, осідає замість коня довгу лозину – й бігцем на лан. Перетне ріденький лісок, за ним ярок та смуга колючої стерні, і вже ось він у кабіні татового комбайна, що пливе по безмежному жовтому морю.

– Це добре, що ти допомогти прийшов, – пригладжує Денискові непокірного чубчика тато. – Тут, брат, поспішати треба, бо врожай не той, що в полі, а той, що в коморі. Як думаєш, упораємо за сьогодні цей лан?

– Щось йому ні кінця ні краю, – з непевністю в голосі каже Дениско.

– Не питає добрий жнець, чи широкий загонець, – усміхається тато й, підморгнувши синові, додає: – Очі роботи лякаються, а руки роблять...

Так, перемовляючись та жартуючи, вони і жнивуєть, поки сонце не похилить до обрію і не ляже на землю передвечірня сутінь. Частенько в цей час приходить по Дениска бабуня. Та не з порожніми руками, а з повним кошиком ще теплих пиріжків, з баночкою липового меду і бідончиком квасу чи узвару.

Тато зупиняє комбайн, подає знак своїм хлопцям, щоб усі ставали на підвечірок. І тут-таки купа обмолоченої соломи обертається на скатертину-самобранку. Призовляються комбайнери пирогами, найласіші шматки Денискові підсовують. А бабуня припрошує:

– Їжте, любі женчики, їжте. Чим хата багата, тим і рада.

– Е, бабо Насте, ваша хата не тільки пирогами багата, – весело усміхається Степан, високий парубок, що любить підкидати Дениска мало не під самісіньке небо. – Он який у вас хлібороб росте! Не хлопець – золото. Якби не Дениско, ми б сьогодні й половини не зробили. Недарма кажуть, що нива потребує доброї погоди, доброго насіння та доброго робітника.

Дениско опускає долу очі, бо не звик, щоб його хвалили. Якийсь час мовчки вминає пирога з яблуками, а тоді каже баском:

– Зараз мені вже додому треба. А завтра я знову прийду. Буду щодня вам допомагати, поки весь лан не вижнемо.

І, взявшись з бабуною за руки, вони повертають у бік запнутого вечірнім серпанком села.

(Анатолій Григорук).

